

علائم کرونای دلتا؛ چه زمانی به بیمارستان مراجعه کنیم؟

علائم ابتدایی ابتلا به کرونای دلتا مشابه علامت‌های سرماخوردگی است، در صورتی که تب بیمار، بیش از سه روز به طول انجامید یا دچار تنگی نفس، سرفه مکرر، درد قفسه سینه شد حتماً به پزشک مراجعه کند و در غیر این صورت در موارد خفیف مراجعه به بیمارستان و انجام سی تی اسکن الزامی نیست. لازم است افرادی که دارای علائم اولیه کرونا هستند از مراجعه به بیمارستان‌ها پرهیز و سریعاً با شماره ۱۹۱ تماس بگیرند و یا پس از مشورت با پزشکان و کارشناسان بهداشتی به مراکز سطح یک و دو مراجعه کنند.

گزارش

درسی که ماجرای تلخ فرخنده در افغانستان باید به ما می‌داد

طالبان رویای زنان را بر باد داد

با توجه به اتفاقات متعدد جای هیچ توجیهی، برای روتوش تصویر طالبان، باقی نمانده است

داستان فرخنده و یک واقعیت

نکته دیگر در وقایع امروز افغانستان اما پذیرش این موضوع است که متأسفانه بخشی از مردم افغان هم گرایش‌هایشان بیشتر به سمت‌وسوی طالب‌ها و رفتارهای عجیب و غریب آنهاست. این مساله را نمی‌توان انکار کرد که گویی گروهی از این مردم نیز خواهان برپا شدن این تفکر در کشور هستند و در صدد اجرایی شدن این نوع نگاه هستند. زمانی که آن حادثه تلخ برای افرادی مانند «فرخنده» دختر مظلوم افغان، که بعدها به نام زین‌الدین، که در مقابل مسجد شاه خطر را می‌شنیدیم، آنچه بر سر فرخنده آمد در زمان حکومت طالب‌ها نبود و آنکه آن بالا بر سر این بانوی شهید آورد هم شبه‌نظامیان نبودند؛ بلکه گروهی از همین مردم بودند که او را کشتند و سوزاندند. او زنی ۲۷ ساله بود که در سال ۹۳ توسط صدها تن از مردان خشمگین، در کابل پایتخت افغانستان با این ادعا که او قرآن را سوزانده است؛ بنابراین باید فوراً «به جهنم فرستاده شود» کشته و سوزانده شد. فرخنده که به عنوان یک معلم مذهبی کار می‌کرد، کمی پیش از این حادثه با شخصی ظاهر روحانی به نام زین‌الدین، که در مقابل مسجد شاه دوشمیره تعویذ می‌فروخت، به بحث و جدال در مورد فروش این اشیا پرداخت. طبق این گزارش، زین‌الدین وی را به سوختن قرآن متهم کرد. فرخنده پاسخ داد: «من مسلمان هستم و مسلمانان قرآن را نمی‌سوزانند.» صدها مرد تندرو خشمگین با شنیدن اتهام زین‌الدین به حرم هجوم آوردند و فرخنده را وحشیانه با چوب و سنگ در خارج از مسجد خونین کردند. جمعیت پس از آن جسد او را به ساحل مجاور رودخانه کابل

داخلی پیروز شوند، انتقادات بسیاری وارد است، چرا که طی این دو دهه زیرساخت‌های لازم را برای دفاع از کشور فراهم نکردند. از دوران حامد کرزای تا اشرف غنی، آن سربازها و هواپیماهای آمریکایی و آن آموزش‌ها چه شده‌اند؟ چگونه امروز وزیر دفاع افغانستان در برابر یک گروه شبه‌نظامی تاب مقاومت ندارد و از عهده جنگ داخلی بر نمی‌آید. چرا باید امروز آن اسلحه‌های آمریکایی به دست طالب‌هایی بیفتند که مناطق را یکی پس از دیگری فتح می‌کنند؟ چرا دولت افغانستان در این مدت به مقدار لازم تجهیزات نظامی را از آمریکایی‌هایی که پیش‌شان بوده نخریده و تهیه نکرده‌اند تا امروز آن هواپیماهای جنگی یا تسلیحات نظامی، که پیشرفته‌ترین تسلیحات هستند، جلوی پیشروی طالبان را بگیرند. پس کجاست ارتش ملی افغانستان و آن تجهیزات، که امروز پسر احمد شاه مسعود دوباره مجبور است به همان سبک جنگ‌های چریکی با طالبان بجنگد. در این دو دهه آمریکایی‌ها با افغان‌ها در زمینه آموزش نیروی نظامی و تجهیزات چه کرده‌اند که ولایت‌ها را یکی پس از دیگری از دست می‌دهند چرا همان ارتش‌ها و همان تجهیزات مقاومت نمی‌کنند. یکی دیگر از بزرگ‌ترین و عجیب‌ترین کارهای دولت قانونی افغانستان، آزادسازی زندانیان طالبان بود. آزادی زندانیان چند هزار نفری که عملاً اعضای مرگ دولت قانونی افغانستان را در پی داشت، چرا در برابر آزادی هزاران طالب زندانی مقاومت نشد و دولت افغان بدان تن داد تا امروز خود ارتشی را علیه خود ساماندهی کند و آنچه را می‌بینیم رخ دهد.

قدرت می‌گیرند فیلم‌های تاسف‌بارتر دیگری هم از اعمال آنها منتشر می‌شود؛ مانند محاکمه‌های صحرایی، به سبک قرون وسطایی و البته تصاویر سراسر غم‌بار هجوم به خانه‌ها و دست‌درازی به دختر نوجوان و شاید ۱۲۰۱۰ ساله در حالی که دختر و مادر مقاومت می‌کنند و ضجه می‌زنند، اما فایده‌ای ندارد و احتمالاً برای جهاد نکاح بر زمین کشیده می‌شوند؛ صحنه‌هایی که دیدنش چیزی جز آشک بر چشمان جاری نمی‌کند یا فریادهای کسانی که در بلندگو می‌گویند حضور زنان بدون یک محرم در ماشین ممنوع است یا صحنه‌ای که یک نفر از طالبان تخطی از امیرالمومنین خودشان یعنی شیخ هبه... را خروج از اسلام تغییر می‌کند و می‌گوید: «هرکس با امیرالمومنین شیخ هبه... بیعت نکند؛ حتی اگر نماز و روزه هم بگیرد از اسلام خارج است.» اینها تنها بخش کوچکی از همان طالبانی است که عده‌ای سعی در بزرگ‌کردن شان داشته‌اند و البته حالا دیگر حتی در بیان برخی واژه‌ها درباره این گروه نیز مراقبت می‌کنند و این خود حدیث مفصلی است از این مجمل. با این اوصاف از این پس باید بیشتر چهره دختران افغان و گریه‌هایش را ببینیم که می‌گویند «کسی به ما اهمیت نمی‌دهد و مادر تاریخ هم می‌میریم.»

چرا چنین شد

در کنار همه این سکوت‌ها و شاید همراهی‌ها در ماجرای پیشروی طالبان، قطعاً به دولت قانونی و مستقر افغانستان و اشرف غنی و عبدا...عبدا... در کنار حامد کرزای از بابت عدم‌تأمین زیرساخت‌های امنیتی و ساخت یک ارتش ملی طی ۲۰ سال زمامداری آنها که بتوانند لاقال در یک جنگ

آرمان ملی - امید کاجیان: در میان اخبار آکنده از اندوه ایران، این‌روزها هم مردم ما ناخودآگاه اندوه کشور دیگری را هم می‌خورند؛ غم مردم افغانستان، غم سکوت جامعه جهانی و محاصره کابل توسط طالبان. حرف‌وحديث‌ها در این ارتباط بسیارند و البته از قرار، جامعه جهانی، شرق و غرب، دوست‌ودشمن با سکوت و شاید هم با همراهی‌های پشت‌پرده، بنا به منفعی که در آن دارند، زمینه‌ساز قدرت‌گیری طالبان شده‌اند. حالا باید در کنار کشته‌های کرونا و هزاران مساله دیگر، که مردم ما با آن دست‌به‌گریبان هستند، نگران ظهور و بروز طالبان در افغانستان نیز باشیم. طالبانی که البته این‌روزها مورد حمایت خیلی‌ها هست و افغانستان و دولت قانونی این کشور تنها از همیشه. مذاکرات با طالبان قرار نبود چنین سرانجامی داشته باشد، اما هرچه‌ست اینکه ظاهراً منافع برخی کشورها و برخی سیاستمداران این کشور مهمتر از منافع خود مردم مظلوم افغان به خصوص زنان‌شان است. تلخ‌تر آنکه از وقتی طالب‌ها در افغانستان پیشروی کرده‌اند بعضاً بوده‌اند کسانی از مسئولین و رسانه‌ها در ایران که مدام از این موضوع سخن به میان می‌آوردند که این طالب‌ها با آن طالبانی که ما می‌شناسیم فرق کرده است و از این به بعد کارهایشان را بدون خونریزی انجام می‌دهد. برخی روایت‌هایی که از طالبان در بعضی رسانه‌های داخلی و از زبان شخصیت‌های خاص کشور شنیده می‌شد، بی‌شبهت به کشورگشایی کوروش گونه طالبانی‌ها نبود(۱) اما آنچه در ویدئوها و فیلم‌هایی که فقط حکم مشت‌نمونه خروار است را دارد، می‌دیدیم و می‌بینیم چیزی جدا از این ماجرا را نشان می‌داد و می‌دهد. ویدئوی قتل عام ده‌ها سرباز افغانی که تسلیم شده بودند؛ اما به رغم این موضوع با بی‌رحمانه‌ترین حالت ممکن به آنها شلیک شده و همه‌شان کشته شده‌اند را همه مشاهده کرده‌اند. تصاویر نگاه غم‌بار «نظر محمد» معروف به «خاشه جوان»، کم‌دین معروف افغان در اسارت و بعد هم سیلی‌زدن چندباره بر صورت او و به قتل رساندنش هم در تاریخ ثبت خواهد شد. همچنین آن فیلم‌های عجیبی که طالب‌ها، مراسم اعدام تلویزیون را به تصور می‌کشند و این وسیله را باعث جاسوسی و فرهنگ غرب می‌دانند، هر چقدر طالبان بیشتر

کشانده و به نوبت او را سنگسار کردند و به آتش کشیدند. بدن او در خون غوطه‌ور شده بود و نمی‌سوخت، بنابراین جمعیت لباس‌های خود را برای شعله‌ور کردن و حفظ آتش از بدنش خارج کردند. جمعیت حین این کار تکبیر می‌گفتند. پلیس کابل با گذشت سه روز از حادثه‌ای که منجر به قتل فرخنده شد، نتایج تحقیقات و بررسی‌های ابتدایی‌اش را منتشر کرد و گفت هیچ اثری از آتش‌زدن قرآن توسط فرخنده در محل حادثه پیدا نشده، بلکه ادعای دروغین یک «تعویذ‌نویس»، منجر به احساساتی‌شدن مردمی شده است که پیرامون مسجد شاه دوشمیره حضور داشته‌اند. البته ناگفته نماند در مقابل، گروه بسیار زیادی از مردم افغانستان بعد از این حادثه به خیابان‌ها آمدند خواستار محاکمه قاتلین شدند و از این دختر با نام شهید مظلوم امر به معروف یاد کردند. در این رابطه شبکه‌های اجتماعی و خیابان‌ها مملو از اعتراضات در خصوص به‌ناحق ریخته شدن خون این دختر جوان و واکنش علیه این طرز تفکر بود. مساله‌ای که نشان داد خیل عظیمی از مردم علیه این نوع تفکرات ضدحقوق‌بشری و افراطی هستند؛ ولی از سویی وقایعی مثل داستان فرخنده نشان داد بخشی از مردم افغانستان حتی بعد از حضور دولتی ترقی‌خواه و دموکرات بر گرفته از رای مردم، شوربختانه همچنان با تفکرات افراط‌طلبانی و رادیکالیسم غیرقابل‌باور هم‌گامند. به صورت کلی باید این نکته را نیز اذعان داشت که این ۲۰ سال دولت افغانستان فرهنگ ترقی‌خواهی خود را هرگز نتوانسته درون جامعه‌ای آطور که باید نفوذ دهد تا اکنون گروه‌ها و افراد زیادی از خود افغان‌ها به دلیل تفکرات واپس‌گرایانه با طالبان همکاری و همراهی نکنند. این نکته را هم می‌توان در کنار سایر موارد و مسائل داخلی و بین‌المللی از جمله دلایل اتفاقات امروز افغانستان در نظر داشت. در این بین بی‌تردید بیش از همه، این زنان افغان هستند که باید منتظر بدترین اتفاقات باشند؛ زنانی که در دو دهه اخیر در زمینه‌های فرهنگی، اجتماعی، سیاسی و هنری به یکی از بهترین دوران خود در شکوفایی رسیده بودند و با تصاحب بسیاری از کرسی‌های پارلمان، مدارج علمی، حضور در بخش‌های مختلف کاری و هنری همراه با آزادی‌های اجتماعی تلاش می‌کردند روزهای سپاه طالبان را از یاد ببرند اما...